

СТИВЪН КИНГ ПИЯНИ ФОЙЕРВЕРКИ

Превод от английски: Стефан Георгиев, 2016

chitanka.info

Хрумна ми да споделя с вас забавна житейска случка, която години наред разказвам по време на публичните си изяви. По принцип у нас жена ми се занимава с пазаруването (твърди, че иначе семейството ни няма да познава вкуса на зеленчуците), но понякога ми възлага спешни поръчения. Ето защо един следобед обикалях местния супермаркет, за да купя батерии и тиган с незалепащо покритие. Докато вървах през проходите между стелажите към отдела за домашни потреби, след като вече бях сложил в кошницата другите неща от жизнена необходимост (кифлички с канела и пакети с чипс), срещу мен се зададе електрическа количка, управлявана от жена — типична прелетна птица, както наричат пенсионерите, които през зимата се преселват във Флорида. Беше на около осемдесет, трайно накъдрената ѝ коса беше подредена в съвършена прическа, лицето ѝ, загоряло от слънцето, беше добило цвета на кордовска кожа. Погледна ме, извърна глава, после пак ме погледна.

— Познавам ви — каза. — Вие сте Стивън Кинг. Пишете страшни разкази и романи. Няма лошо, някои хора ги харесват, но не и аз. Допадат ми оптимистичните истории като „Изкуплението Шоушенк“.

— Аз съм автор и на „Изкуплението“ — отвърнах.

— Не, не сте! — отсече тя и ме отмина с количката си.

Епизодът с възрастната дама е доказателство, че авторът на страховити разкази и романи е като момиче, което живее в каравана на края на града — и двамата се ползват с определена репутация. Не ми пука; важното е, че парите ми стигат да си покривам разходите, а и писането още ми доставя удоволствие. Както се казва, наричайте ме както щете, само не и закъсняващ за вечеря^[1].

Понятието „жанр“ не представлява особен интерес за мен. Да, харесвам хоръра. Също и мистериите, съспенса, морските истории, класическите романи и поезията... изреждам само част от предпочитанията си. Обичам да чета и да пиша смешни разкази и това не бива да учудва никого, защото хуморът и ужасът са сиаамски близнаци.

Неотдавна чух един човек да разказва за състезание по изстрелване на фойерверки край някакво езеро в Мейн и ми хрумна тази история. И ако обичате, не я възприемайте като „повествование с местен колорит“ става ли? Този жанр също не ми е по сърце.

Полицейско управление окръг Касъл

Протокол за разпит от 5 юли 2015

11:15-13:20 ч.

Дал показанията: господин Олдън Маккозланд

Снел показанията: полицейски началник Андрю

Клатърбък

Извършил ареста: полицай Ардел Беноа, също присъстваща на разпита

Да, може да се каже, че след смъртта на татко ние с майка често киснехме в къщичката край езерото и се натрясквахме до козирката. Не

е престъпление, нали? Стига да не сядаш пиан зад волана, а ние стриктно спазвахме тази забрана. Можехме да си позволим да прекарваме там с дни, защото вече бяхме богати безделници, така да се каже. До скоро и през ум не ми минаваше, че ще живея толкова нашироко, защото бях син на дърводелец. Татко наричаше себе си „квалифициран дърводелец“, а майка винаги добавяше: „Малко квалифициран, повечко интоксикаран.“. Беше любимата ѝ шегичка. Тя работеше на половин ден в цветарницата „Ройс“ на Касъл Стрийт, само през ноември и декември оставаше два пъти по-дълго в магазина; беше специалистка по коледните венци, но и с погребалните се справяше добре. Да ви кажа, тя направи венеца и за татко. Украсен беше с жълта лента с надпис: „О, КАК ТЕ ОБИЧАХМЕ!“ . Почти като цитат от Библията, не мислите ли? Хората се разплакаха, като го прочетоха, дори и онези, на които тате дължеше пари.

След завършване на гимназията започнах работа в гаража на Сони. Отстранявах вибрации във волана, сменях масло, лепях спукани гуми. Естествено, пълнех и резервоарите на клиентите — така беше навремето, а сегашните бензиностанции са на самообслужване. Да си призная, шитках и по малко трева. Отдавна съм зарязал тоя занаят, затова няма как да ме опандизите, ама през осемдесетте с продажбата на марихуана се изкарваха добри пари, особено по нашите места. Винаги разполагах с достатъчно мангизи за купонясване в петък или в събота вечерта. Ходех по жени, но бягах от обвързване и досега нито една не е успяла да ме заведе пред олтара. Ако изобщо имам някакви мечти, те са две: да видя Гранд Каньон и да си остана стар ерген. Тъй проблемите са по-малко. Пък и трябва да се грижа за майка. Нали знаете, най-добрият приятел на момчето е неговата...

Ще стигна до онуй, задето ви интересува, Ардел, ама ме остави да разказвам по моя си начин. Мисля, че тъкмо ти ще ме разбереш, щото все не млъкваше в училище. „Дърдориш като картеница“ — така те кореше госпожа Фич. Помниш ли я? Нашата даскалица в четвърти клас. Голяма чешитка беше! Сещаш ли се как залепи дъвка на обувката ѝ? Голям смях падна!

Докъде бях стигнал? А, да, до къщичката, нали? Край езерото Абенаки.

Обикновена къщурка с три стаи, с малък плаж и с малък пристан. Ако не греша, татко я купи през деветдесет и първа, когато

получи процент от някаква поръчка. Парите не стигаха за първата вноска, ама като добавих приходите от моите „билкови илачи“, се сдобихме с къщичката. Която е доста скапана, право да ви кажа. Майка я нарече Развъдник на комари; така и не успяхме да я стегнем, обаче татко плащаше вноските сравнително редовно. Пропусна ли някоя, двамата с майка помагахме. Тя мрънкаше, че хвърля на вятъра заплатата си от цветарския магазин, но всъщност не се сърдеше; обичаше да ходи там въпреки буболечките и течация покрив. Често си устройвахме пикници на малкото пристанище и зяпахме минаващите хора. Още тогава майка не се отказваше от стек бира или от бутилка бренди с кафе, макар че гледаше да пие само през уикендите.

Изплатихме къщичката в началото на столетието и не е чудно, че ни излезе доста евтино. Намира се на западния бряг на езерото, а и двамата знаете какво е там — низина, обрасла с тръстики и с храсталаци. На източния бряг е по-хубаво — там са ония ми ти скъпарски вили на летовниците; представях си как паралиите гледат нашите бедняшки къщурки и каравани и си казват, че е жалко, задето местните са принудени да живеят така мизерно, даже без тенискортове в дворовете си. Да си мислят каквото щат. Според мен не им отстъпвахме по нищо. Татко често сядаше на пристана и хвърляше въдицата, после майка пържеше уловените риби на печката на дърва, а през 2001 (или 2002) ни прокараха водопровод и канализация и не се налагаше посред нощ да търчим до кенефа на двора. Точно така, по нищо не отстъпвахме на тузарите.

Мислехме, че след изплащането на къщата ще имаме пари за ремонти, обаче не ни се получи; кинтите сякаш се изпаряваха, въпреки че по онова време се отпускаха много заеми на желаещите да строят и татко постоянно имаше работа. Когато през 2002 умря от инфаркт на един строеж в Харлоу, с майка си рекохме, че яко ще закъсаме.

— Ще се справим някак си — опита се да ме успокои тя, — а пък ако си е пръскал парите за курви, не ща да знам. — После добави, че трябва да шитнем къщичката край езерото, стига да намерим луд, който да я купи. — Ще я обявим за продажба през пролетта! — отсече. — Преди да са се пръкнали гадните комари. Навит ли си, Олдън?

Навих се и веднага се заех да пооправя къщурката. Тъкмо бях сменил покривните плочи и изгнилите греди на пристана, когато за първи път ни излезе късметът.

От една застрахователна компания в Портланд се обади на майка и тогава разбрахме защо мангизите все бяха кът дори и след изплащането на къщичката и прилежащите два акра земя. Татко не беше ходил по курви, а беше внасял парите за застраховка „Живот“. Може да е имал някакви предчувствия. Светът бѣка от чудесии като например дъжда от жаби, двуглавата котка, която видях на панаира в окръг Касъл (дълго сънувах кошмари заради нея), и чудовището от Лох Нес. Така или иначе важното беше, че седемдесет и пет бона ни паднаха от небето. Вкарахме ги в нашата сметка в „Кий Банк“.

Това бе първият голям късмет. Две години след онова обаждане, почти на същата дата, щастието пак ни се усмихна. Майка имаше навика веднѣж седмично след обичайното пазаруване в магазина на Норми „Супершоп“ да си купува лотариен билет от онези, дето се изтриват. Години наред триеше на поразия, ама тѣй и не спечели повече от двайсетачка. И не щеш ли, през 2004 в горното и долното поле на билета от „Големите мейнски милиони“ се появи числото 27 и тя видя (чудо на чудесата!), че печели двеста и петдесет хиляди долара.

— За малко да се подмокря — каза ми по-късно.

Изтипосаха печелившия ѝ билет на витрината на „Супершоп“. Може би сте го виждали, вися там най-малко два месеца.

Цели двеста и петдесет бона! Всъщност след данѣците за нас останаха сто и дваисет, ама кой ти ги дава? Вложихме ги в акции на компанията „Съни Ойл“, защото майка каза, че нефтът винаги ще е доходоносна инвестиция поне докато не свърши, а тогава нас няма да ни има. Навих се. И в това отношение извадихме късмет. Бяха силни години за фондовата борса, както може би си спомняте, и ние заживяхме безгрижно.

Тогава взехме да се напиваме здравата. Освен край езерото попейвахме и в градската ни къща, но без да се оливаме. Нали знаете какви клюкари са съседите, та затуй се пазехме. Чак когато заживяхме почти целогодишно в Развѣдника на комарите, му отпуснахме края. Майка напусна магазина за цветя през 2009, година по-късно аз казах „чао“ на лепенето на гуми и сменянето на автомобилни гърнета. Вече нямахме причина да живеем в града поне докато не захладнееше; в къщурката край езерото няма отопление, нали знаете? До 2012, когато започнаха проблемите ни с онези жабари от другата страна на езерото,

отивахме там седмица-две преди Деня в памет на загиналите във войните, отбелязван през последната седмица на месец май, и оставахме до Деня на благодарността в края на ноември.

Майка понапълня (вече гонеше осемдесет кила), според мен по вина на брендито с кафе; неслучайно за него казват „Една чаша изпий и със задник мощен се сдобий“. Но тя все повтаряше, че никога не е била претендентка за мис Америка, нито дори за мис Мейн.

— Аз съм си пухкавичка — шегуваше се, а доктор Стоун ѝ обясняваше (докато тя не престана да ходи на прегледи при него), че ще гушне букета млада и зелена, ако не престане да се налива с „Алан“.

— На крачка си от инфаркта, Холи — гълчеше я. — И от цирозата. Вече имаш диабет тип 2, не ти ли стига? Ще ти го кажа с прости думи: трябва да престанеш да пиеш и да започнеш да посещаваш срещите на Анонимните алкохолици.

— Пфу! — изсумтя майка, когато се върна от поредното посещение при него. — Припи ми се от бръцолевенията му. Ще удариш ли и ти едно, Олдън?

Отвърнах, че ще ми дойде добре, затова, както ни беше обичай, изнесохме сгъваемите си столове на пристана и се насвяткахме до козирката, любувайки се на залеза. Тъй де, живеехме си добре, даже по-добре от мнозина. А и всеки ще умре от нещо, нали така? Лекарите го забравят, ама не и моята майка.

— Оня смотан приятел на дълголетието мож да е прав — изфъфли тя, докато към десет часа вечерта се кандилкахме към къщичката; бяхме здравата нахапани от проклетите комари, въпреки че се бяхме наплескали с репелент. — Обаче като си тръгна от тоя свят, ще знам, че съм си поживяла. Пък ѝ не пафкам, а всеки знае, че туй най вреди. Кат не пуша, ще се крепя още известно време, ами ти, Олдън? Кво ще правиш, кат хвърля топа и мангизите свършат?

— Нямам представа — отвърнах. — Знам само, че искам да видя Гранд Каньон.

Тя се засмя и ме смушка с лакът в ребрата:

— Тъй те искам, момчето ми. Който е скромнен в желанията си, никогаж няма да хване язва. А сега да поспим.

Тъй и направихме. Събудихме се в десет сутринта и към пладне взехме да си лекуваме махмурлука с коктейли „Ръди Уотър“. Не се

тревожех за майка колкото доктор Стоун; мислех си, че се забавлява прекалено добре, за да гушне букета. И тя надживя добрия чичо доктор, който една вечер беше блъснат от пиян шофьор, докато карал по моста Пиджън. Наречете го ирония, трагедия или просто съдба. Не си падам по философията. Просто си рекох, че за щастие семейството му не е било в колата му. И че се надявам близките му да са получили тлъста застраховка.

Това ви го разказах, за да добиете обща представа. Сега преминавам по същество.

Семейство Масимо. И онзи *шибан* тромпет... да ме прощавате за лошата дума.

Последвалите събития бяха нещо като надпревара във въоръжаването по случай Деня на независимостта и макар патакламата да стана през 2013, неприятностите започнаха година по-рано. Имотът на Масимо беше точно срещу нашия — голяма бяла къща с колони и с морава, простираща се до брега, който беше покрит с бял пясък, а не каменист като нашия. Стаите сигурно бяха повече от десет. Може би даже двайсетина, ако броим онези в къщичката за гости. Жабарите бяха кръстили имота „Бивак «Дванайсетте бора»“ заради дърветата около голямата къща.

Бивак ли! Мили Боже, та това си беше истинско имение. С тенискорт, разбира се. Плюс игрище за бадминтон и поляна зад къщата, на която ония ми ти богаташи се състезаваха в хвърляне на подкови. Идваха в края на юни, оставаха до първата седмица на септември, после пускаха кепенците. Такова грамадно имение, а да пустее девет месеца в годината! Да не повярва човек. Майка обаче вярваше. Викаше, че ние сме случайни богаташи, а Масимо — истински.

— Обаче техните пари са спечелени нечестно, Олдън — казваше. — А и не става въпрос за мижав парцел от един декар. Всички знаят, че Пол Масимо е връзка. — Тя винаги натъртваше на думата *връзка*.

Предполагаше се, че оня е натрупал мангизите от компанията си „Масимо Кънстръкшън“. Поразрових се из интернет и всичко ми се стори законно, само дето те бяха италианци и седалището на „Масимо Кънстръкшън“ беше в Род Айлънд. Вие сте ченгета, навържете нещата. Както казваше майка, като събереш две и две, никога не получаваш пет.

Като пристигаха, се настаняваха във всички стаи в голямата бяла къща, да, точно така. Даже и в тези в къщичката за гости. Майка често поглеждаше към отсрещния бряг, вдигаше чашата си с коктейл „Сомбреро“ или „Ръди Уотър“ и казваше, че такива боклуци като Масимо се продават на кило.

Ама ги биваше да купонясват, спор няма. Правеха си барбекюта, стреляха се с водни пистолети, тийнейджърите караха джетове — имаха половин дузина красавци, боядисани в толкова ярки цветове, че като ги погледнеш, очите те заболяват. Вечер играеха футбол (обикновено в „Дванайсетте бора“ се събираха толкова членове на фамилията, че да направят два отбора по единайсет човека), а като притъмнееше и топката вече не се виждаше, подхващаха песни. Всъщност се деряха прегракнало, нерядко на италиански, което говореше, че са ударили по няколко питиета.

Единият имаше тромпет и акомпанираше с него всяка песен — непрестанно *уа-уа-уа*, от което да ти се насълзят очите.

— Тоя със сигурност не е Дизи Гилеспи^[2] — викаше майка. — Ще ми се някой да намаже с олио гадния тромпет и да му го навре в задника, та да изпърди с него „Бог да благослови Америка“.

Някъде към единайсет той изсвирваше „Тапс“ — военния сигнал за отбой — и „концертът“ приключваше. Не знам дали някой съсед щеше да се оплаче, дори ако певците и тромпетистът беснееха до три през нощта, защото повечето жители на западния бряг на езерото смятаха Масимо за първообраза на Тони Сопрано от мафиотския филм „Семейство Сопрано“.

За Деня на независимостта — говорях за 2012 — се бях снабдил с няколко искрящи свещи, с два-три фишека „Черна котка“, плюс няколко „черешки“. Купих ги от магазина „Веселата бълха“ на Татенцето Андерсън — оня, дето е край пътя за Оксфорд. Не ви лъжа. Само тъпаци биха си го помислили, а вие не сте тъпаци. Да му се не види, всеки знае, че от „Веселата бълха“ можеш да си купиш бомбички. Обаче Татенцето продаваше само от по-безопасните, защото по онова време фойерверките бяха забранени.

И тъй, през този ден тузарите Масимо се кефеха на отсрещния бряг на езерото: играеха футбол и тенис, правеха си тъпи шегички, като завираха банските в задниците на който им падне, по-малките се плацикаха във водата до брега, а по-големите скачаха от закотвения в

езерото сал и се гмуркаха. С майка си седяхме кротко на сгъваемите столове на пристана, сложили бяхме наблизно нашия „арсенал“, с който щяхме да се включим в проявите на патриотизъм. Щом се смрачи, аз ѝ подадох една искряща свещ, запалих я, после запалих своята от нейната. Размахаме ги в сумрака и не след дълго дребосъците оттатък ги видяха и взеха да вдигат врява — и те искаха същите. Две от по-големите момчета Масимо им дадоха и те ги размахаха към нас. Техните бяха по-големи и горяха по-дълго, а горната им част беше обработена с някакви химикали, затова хвърляха разноцветни искри, докато нашите бяха само в жълто и бяло.

Жабарят с тропета изсвири *уа-уа*, сякаш искаше да каже: „Такива са истинските искрящи свещи.“

— Хич да не ти пука — каза майка. — Техните са по-големи, ама хайде да гръмнем два фишека, та да видим тогава кой е по-голямата работа!

Запалихме ги един по един и ги хвърлихме нагоре, за да гръмнат, преди да са паднали в езерото. Хлапетата в „Дванайсетте бора“ видяха проблясъците и пак взеха да опяват. Неколцина от мъжете Масимо изнесоха кашон от къщата. Беше пълен с фишеци. Не след дълго големите момчета започнаха да ги палят на пакети. Сигурно имаха над двеста пакета, така че трещенето беше като на картечница. В сравнение с него нашето си беше направо мижаво.

— *Уа-уа* — изблея тропетът, сякаш за да каже: „Опитайте пак“.

— Ей, рожбо — обърна се към мен майка, — дай ми една „черешка“. Не се стискай, Олдън.

— Добре, обаче много внимавай. Вече си подпийнала, а няма да е зле утре сутринта всичките ти пръсти да са на местата си.

— Дай една и не ми хитрей — изръмжа тя. — Не съм вчерашна, освен това оня тропет ме вбесява. Обзалагам се, че нямат „черешки“, защото Андерсън не продава на приходящи. Като им види регистрационните табели на автомобилите, вика, че е свършил фойерверките.

Подчиних се и поднесох към фитила запалката си „Бик“. Избухна пламък и майка хвърли високо бомбичката. Гръмна с ярък проблясък, който раздразни очите ни и ехото се понесе из езерото. Запалих друга и я хвърлих като прочутия бейзболист Роджър Клеменс. *Бам!*

— А така! — възкликна майка. — Да знаят кой е голямата клечка тук!

После обаче Пол Масимо и двамата му големи синове застанаха в края на техния пристан. Единият — едър красавец с ръгбистка фланелка — държеше тромпета на колана си в нещо като кобур. Помахаха ни, после дъртият подаде на момчетата някакви неща. Те ги вдигнаха и баща им запали фитилите. Хвърлиха ги над езерото и... мили Боже! Не бам, ами гръмовно бум! Две избумтявания, мощни като взрив на динамит, и големи белезникави проблясъци.

— Не са „черешки“ — отбелязах, — а експлозивни М-80.

— Откъде ли са ги взели? — зачуди се майка. — Татенцето не продава такива неща.

Спогледахме се. Нямахме грам съмнение — от Род Айлънд. Там човек може да се сдобие с какво ли не. Стига фамилията му да е Масимо, нали се сецате?

Дъртият даде на момчетата си още по една бомба и ги запали. После реши да се изрепчи и той. Последваха три гърмежа — толкоз силни, че да подплашат рибите в Абенаки. Пол ни махна, а хубавият му син извади тромпета от кобура, все едно беше револвер, и го наду три пъти: *уааа... уааа... уааа*. Все едно казваше: „Дадохме ви да се разберете, гологъзи янки, късмет догодина!“.

Нищо не можехме да направим. Имахме пакет фишеци „Черна котка“, обаче те са детска радост в сравнение с М-80. Жабарите на отсрещния бряг ръкопляскаха и надаваха радостни викове, момичетата — всички със секси бански — подскачаха. След малко запяха „Бог да благослови Америка“.

С майка се спогледахме. Поклатихме глави. Тя каза:

— Догодина.

— Да — повторих. — Догодина.

Тя вдигна чашата си (спомням си, че се наливахме с бира „Бъкет Лък“), аз вдигнах своята. Пихме за победата през 2013. Ето така започна надпреварата във въоръжаването по случай Деня на независимостта. Най-вече заради оня *шибан* тромпет. Да ме прощавате за лошата дума.

Следващия юни отидох при Татенцето Андерсън и му обясних каква е работата; рекох му, че честта на хората от западния бряг на езерото трябва да бъде защитена.

— Е, Олдън — промърмори той, — не виждам какво общо има гърменето с честта, но бизнесът си е бизнес и ако дойдеш след седмица, може и да те огрее.

Отидох, естествено. Татенцето ме заведе в канцеларията си и сложи на бюрото някакъв кашон с китайски йероглифи отстрани.

— По принцип не продавам такива неща — подхвана, — но с майка ти бяхме съученици в прогимназията, където тя ме сменяше при зареждането на печката и ми помагаше да науча таблицата за умножение. Осигурих ти яки бомбички; наричат се М-120 и гърмят като динамит. Имам и дузина от тези. — Извади цилиндър, прикрепен към червена пръчка.

— Прилича ми на ракета, дето се пъха в бутилка — подхвърлих, — само дето е по-голяма.

— Да речем, че е модел *делукс*. На тия ракети им викат „Китайски ратай“. Излитат двойно по-високо от другите, после блясват силно — някои в червено, някои в лилаво, някои в жълто. Пъхаш ги в шише от кока-кола или от бира като обикновените ракети, обаче трябва да се дръпнеш доста назад, защото при излитането от фитила летят искри. Гледай да имаш пешкир под ръка, че като нищо можеш да запалиш тревата и храсталаците.

— Леле, жестоко! — възкликнах. — Като ги видят, ония ще забравят да надуват тромпета!

— Ще ти продам целия кашон за трийсет долара — каза Татенцето. — Знам, че е скъпо, но съм ти сложил и малко „Черни котки“, както и няколко искрящи свещи. Можеш да ги затъкнеш в парче дърво и да ги пуснеш да плават. Адски са красиви.

— Не се обяснявай — рекох. — Даже да ми беше поискал двойно, пак щеше да е евтино.

— Олдън, никога не казвай на човек с моята професия, че продава евтино.

Занесох кашона в нашата къщичка и майка тъй се въодушеви, че поиска веднага да пробва бомбата М-120 и „ратаите“. Обикновено не споря с нея, защото е доста дръпната, обаче този път не се сдържах:

— Ако онези Масимо разберат какво сме приготвили, ще изнамерят нещо още по-добро.

Тя се позамисли, после ме целуна по страната:

— Знаеш ли, Олдън, пипето ти сече, въпреки че едва успя да завършиш гимназия.

И ето че настъпи паметният 4 юли 2013. Както обикновено целият клан Масимо се беше събрал в „Дванайсетте бора“; сигурно бяха над двайсет и пет човека, а ние с майка седяхме на сгъваемите си столове на пристана. Кашонът с хубавините стоеше помежду ни до грамаданска кана с коктейл с водка и портокалов сок „Ориндж Драйвър“.

По някое време Пол Масимо излезе на техния пристан. Носеше кашон, който бе по-голям от нашия, ама туй хич не ме притесни. Нали знаете, че при борбите не е важно колко едро е кучето, а колко е зло. Двете големи момчета бяха с него. Те ни помахаха, ние също им помахаме. Падна мрак и с майка взехме да изстрелваме „черните котки“, този път не една по една, а на пакети. От другата страна хлапетата правеха същото, а като им писна, запалиха искрящите свещи и ги размахаха. Хубавецът наду два пъти тропета, като че ли го настройваше.

Щом чуха познатия вой, дребосъците довтасаха на пристана на „Дванайсетте бора“ и след кратък пазарлък Пол и двамата му синове връчиха на всяко хлапе по една голяма сива топка — М-80. Звукът се носи надалеч, особено когато няма вятър, затуй чух как Пол предупреди хлапетиите да внимават и им показа как да хвърлят. После със синовете му запалиха фитилите.

Трима малчугани хвърлиха високо, както им беше казано, обаче най-малкият (едва ли беше на повече от седем), същински Нолан Райън^[3], запрати бомбичката право в краката си. Тя подскочи и щеше да му откъсне носа, ако Пол не го беше дръпнал назад. Няколко жени изпицяха, обаче Масимо и синовете му се скъсаха от смях. Сто на сто бяха ударили по няколко питиета. Вино най-вероятно, щото жабарите с това се наливат.

— Писна ми от тия! — изсумтя майка. — Край на глезотиите. Да им разкажем играта, преди оня, високият, да надуе проклетата тръба.

Да, край на глезотиите, затуй извадих две М-120 — черни и приличащи на бомбите, с които злодеите в старите анимационни филми взривяват железопътни линии, златни мини и тем подобни.

— Внимавай, майко — предупредих я. — Ако държиш прекалено дълго тая хубавица, ще ти откъсне и друго освен пръстите.

— Не бери грижа за мен. Да им разкажем играта на макаронаджиите.

Запалих фитилите, хвърлихме топките и... бум, бум! Два бумтежа един подир друг! Толкоз силни, че сигурно са се разтресли прозорците чак в Уотърфорд. Капитан Хорнблоуър^[4] се панира и не успя да долепи мундщука до устните си. Няколко хлапета ревнаха. Всички жени изтичаха на брега да видят какво става — терористи ли са се появили, що ли? — Това ги разби! — Майка вдигна чашата си към младия тръбач, който стърчеше отсреща, стискаше инструмента си и се блещеше, все едно се е насрал в гащите. Всъщност не беше, ама нали така се казва?

Пол Масимо и двамата му синове изтърчаха до края на пристана и взеха да се съвещават като бейзболисти, когато всички бази са заети. Подир туй вкупом се юрнаха към къщата. Рекох си, че са си опукали арсенала, а майка потвърди мисълта ми. Използвахме искрящите свещи ей-така, за кеф, за да отпразнуваме победата. Нарязах на квадратни парчета стиропора, който бях намерил в контейнера за смет зад къщичката ни. Забихме свещите в тях и ги пуснахме във водата. Настъпил беше часът на тъмнопурпурния здрач, предшестваящ падането на мрака мрак — майко мила, колко беше красиво! Вечерницата вече беше изгряла, скоро на небето щяха да заблещукат и посестримите й. Ако питате мене, тия минути между деня и нощта са най-хубавите, тъй си мисля. А ония ми ти фойерверки бяха повече от хубави. Бяха знаменити — хвърляха червени и зелени искри, които ту се смаляваха, ту се уголемяваха като пламъчета на свещи, и се отразяваха във водата.

Пак беше настанала тишина — толкова беше тихо, че се чуваше думкането на фойерверките в Бриджтън и крякането на жабите край брега. Пустите му жаби сигурно си рекоха, че тая вечер няма да има повече пукотевици. Само че сбъркаха, защото Пол и двамата му големи синове излязоха на пристана и впериха погледи в нас. Пол държеше нещо като топка за софтбоул, а онзи без тропета (струваше ми се поакъллия от брат си може би защото не се правеше на музикант) запали фитила. Без да се колебае, Масимо хвърли нещото високо над водата и преди да извикам на майка да си запуши ушите, то изтрещя. Мили Боже, блясъкът все едно изтри небето, а гърмът беше силен като оръдеен изстрел. Този път не само жените и момичетата Масимо

излязоха да гледат, ами и почти всички, живеещи край езерото. И макар че половината сигурно бяха подмокрили гащите, когато онова чудо експлодира, всички заръкопляскаха! Иди че ги разбери, а?

С майка се спогледахме, защото се сетихме какво ще последва. Не бъркахме — Капитан Хорнблоуър вдигна шибания тромпет и го наду: едно протяжно *уаааааааа!*

Всички от клана Масимо се засмяха и изръкопляскаха, същото сториха и местните. Беше унижително. Ясно ви е, нали? Анди? Ардел? Бяхме надгърмени от банда макаронаджии от Род Айлънд. Не че и аз не похапвам макарони от време на време, ама всеки ден? Как не!

— Така. — Майка изпъна рамене. — Май ни надгърмяха, но ние имаме „китайски ратаи“ (тя им викаше „китайки“). Да видим как ще им се сторят. — Изражението ѝ обаче издаваше опасението ѝ, че и по този параграф ще ни спукат гъона.

Сложих на края на пристана десетина бутилки от бира и от газирано и пъгнах във всяка по една „китайка“. Мъжете Масимо ни погледаха, после оня, дето не умееше да свири на тромпет, изтича в къщата за още амуниции.

През това време прокарах пламъчето на запалката си над фитилите на „китайките“ и те излетяха една подир друга, нямаше дефектни. Адски красиво беше, макар шоуто да не продължи дълго. Изстреляните ракети блестяха с всички цветове на дъгата, както ме беше уверил Татенцето. Зрителите нададоха одобрителни възгласи (дори неколцина от клана Масимо ахнаха от възторг, не мога да си кривя душата), после младежът се появи с още един кашон.

Оказа се, че е пълен с ракети подобни на нашите „китайки“, само че по-големи. Всяка беше с картонена установка за изстрелване. Виждахме ги много добре, защото сега отсрещният пристан беше осветен от електрическите лампи, направени тъй, че да приличат на факли. Пол запали ракетите, те излетяха високо в небето и при взривяването си избухваха в златисти звезди, двойно по-големи и по-ярки от нашите. При падането си примигваха и трещяха като картечници. Всички въодушевено заръкопляскаха, ние с майка — също, за да не ни обвинят в неспортсменско поведение. Тромпетът победоносно затръби *уааа-уааа-уааа!*

След като изстреляхме всичките си боклуци, майка отиде в кухнята и закрачи напред-назад. Беше по нощница и с платнени чехли,

а очите ѝ хвърляха мълнии.

— Откъде са се сдобили с такова въоръжение? — попита, но това беше риторичен въпрос, както се вика, затуй не ми даде време да отговоря. — От приятелчетата си гангстери от Род Айлънд, ето откъде. Защото тоя Масимо е връзкаря. И защото е от ония, дето искат да печелят винаги и във всичко! Само като го погледнеш и ти става ясно!

„Също като теб, мамо“ — помислих си, ама си затряях. Понякога мълчанието наистина е злато, особено когато майка се е насвяткала с бренди „Алън“ и са я хванали лудите.

— Леле, как го мразя тоя скапан тромпет! Мразя го с цялата си душа! — разгорещено добави тя.

По този въпрос бяхме на едно мнение.

Майка ме сграбчи за ръката и последното ѝ питие за вечерта се изплиска върху ризата ми.

— Догодина! — просъска. — Догодина ще им покажем кой е голямата работа! Олдън, обещавай ми, че през 2014 ще накараме гадния тромпет да млъкне!

Обещах да се опитам, нищо повече не можех да направя. Пол Масимо имаше връзки в Род Айлънд, а какво имах аз? Татенцето Андерсън, собственик на крайпътно дюкянче за вехтории в съседство с магазин за преоценени маратонки.

Все пак отидох при него на следващия ден и му обясних какво е станало. Той ме изслуша и прояви учтивостта да не се изсмее, въпреки че устните му трепнаха няколко пъти. Признавам, че тая история си има смешна страна — поне до снощи имаше, — само не и когато Холи Маккозланд ти диша във врата.

— Да, разбирам защо майка ти се е разбесняла — промърмори Татенцето. — Много се дразни, ако някой се опита да я надвие. Но за бога, Олдън, та това са само фойерверки. Когато изтрезнее, ще ѝ дойде умът в главата.

— Едва ли — отвърнах. Не ми се щеше да уточнявам, че на практика майка вече не изтрезнява, а преминава от едно състояние в друго — подпийнала, насвяткана, заспала, махмурлия, после пак подпийнала. Не че аз бях по-свестен. — Нещата става дума само за фойерверките, а най-вече за тромпета, нали разбираш? Мисля, че ако на следващия Четвърти юли майка накара скапания тромпет да замлъкне, ще се кротне.

— Е, не мога да ти помогна — заяви Татенцето. — Продават се и по-мощни фойерверки, обаче няма да ги вкарам в магазина си. Не искам да си загубя разрешителното, това първо. Второ, страх ме е някой да не пострада. Пияници, взривяващи експлозиви... ето ти рецепта за злополуки. Но ако си твърдо решен, вземи се разходи до Индиан Айлънд. Ще търсиш един от местните, исполин от племето пенобскот на име Хауард Гамаш. Най-едрият индианец в Мейн, може би и в целия свят. Кара „Харли Дейвидсън“, на лицето му са татуирани пера. Той има връзки.

Човек с връзки! Тъкмо такъв ни трябваше! Благодарих на Татенцето, записах си в бележника името Хауард Гамаш и през април следващата година отидох с пикапа до окръг Пенобскот, като предварително пъгнах в жабката петстотин долара.

Гамаш киснеше в бара на хотел „Харвест“ в Олдтаун. Наистина беше исполин — сигурно ръстът му надвишаваше два метра, а килограмите му бяха над сто и осемдесет. След като изслуша историята ми и изпи за по-малко от десет минути каната с бира „Будвайзер“, с която го почерпих, каза:

— Е, господин Маккозланд, да се поразходим до моя вигвам и там да обсъдим подробно проблема.

Караше „Харли Софтейл“, който си е бая як мотоциклет, ама под него изглеждаше като ония детски велосипедчета, дето ги карат клоуните в цирка. Двете половини на задника му увиснаха чак до страничните чанти. „Вигвамът“ му се оказа симпатично двуетажно ранчо с басейн в задния двор за децата, които бяха цяла сюртия.

Да, Ардел, моторът и басейнът не са от особена важност за историята, но ако искаш да я чуеш, ще проявиш търпение. А и на мен това ми се струва интересно. В сутерена даже имаше домашно кино. Леле, направо ми идеше да се преместя да живея там.

Фойерверките бяха в гаража в завити с брезент дървени касети — някои ми се видяха адски интересни.

— Ако те спипат с тия сладурчета — предупреди ме той, — никога не си чувал за Хауард Гамаш. Ясно?

Отвърнах, че ми е ясно, а понеже той изглеждаше свестен пич, който не би ме прецакал — поне не нарочно, — го попитах какво може да се купи с петстотин долара. В крайна сметка накупих най-вече „торти“ — гроздове ракети с общ фитил. Палиш ги и те излитат

заедно. Взех три, наречени „Пиромаймуна“, две — „Декларация за независимост“ и една „Психоделика“, при взривяването на която в небето пламват ярки цветя.

Имаше и една суперспециална, обаче за нея ще ви разкажа след малко.

— Мислиш ли, че с тия благини ще разкажем играта на жабарите? — попитах.

— Готов съм да се обзаложа. Обаче като човек, който предпочита да бъде наричан коренен жител, а не червенокож, не одобрявам пренебрежителни определения като жабари, чифути и чернилки. Те са американци също като нас двамата и не бива да им се подиграваме.

— Разбрах те — отвърнах — и ще взема думите ти присърце, но въпреки това Масимо ме дразнят и ако това те обижда, много съжалявам.

— Ясно, разбирам емоционалното ти състояние. Но позволи ми да ти дам един съвет, бледолики. На връщане спазвай ограниченията на скоростта. Нали не искаш да те спипат с такава стока в багажника?

Когато видя какво съм купил, майка заканително размаха юмруци, после наля в две чаши коктейл „Дърти Хъбкапс“, за да празнуваме.

— Като ги видят, газ ще пикаят! — провикна се тя. — Може и бензин! Ще видим!

Само че се случи друго. Май се досещате какво, нали?

Вечерта на Четвърти юли миналата година по бреговете на езерото Абенаки почти нямаше къде игла да падне. Беше се разчуло, че янките Маккозланд и жабарите Масимо ще се борят за първо място по гърмене. От нашата страна на езерото сигурно имаше шестстотин човека. От другата не бяха чак толкова много, но пак бяха доста повече отпреди. Вероятно всички Масимо, живеещи източно от Мисисипи, бяха пристигнали да наблюдават сблъсъка. Вече не ни се занимаваше с дреболии като фишеци и „черешки“, само чакахме да падне мрак, за да гръмнем големите фойерверки. Бяхме сложили китайските кашони на пристана, кашоните на жабарите също бяха приготвени. На източния бряг малките Масимо размахваха искрящи свещи — светлините им приличаха на звезди, паднали на земята. Понякога си мисля, че тия ми ти свещи са предостатъчни, а днес ми се иска да бяхме използвали само такива, а не онези яки бомби.

Пол Масимо ни помахаша, ние отвърнахме на поздрава му. Кретенът с тропета изсвири едно дълго *уааааа*. Пол ме посочи, сякаш ме подканяше да започвам. Изстрелях онова чудо, наречено „Пиромаймуна“. Небето се озари и всички ахнаха. После един от синовете Масимо гръмна нещо подобно, което обаче беше по-ярко и издържа малко по-дълго време. Зяпачите нададоха възторжени възгласи, гадният тропет затръби победоносно.

— Махни ги тия „Пиромайни“ или както там се казват — изсумтя майка. — Гръмни „Декларацията за независимост“. Тя ще им разкаже играта.

Гледката беше величествена, обаче проклетите Масимо пак успяха да ни надвият. Каквито и фойерверки да изстреляхме, техните бяха по-ярки и по-шумни, после оня задник надуваше тропета. С майка се вбесихме — даже папата би се вбесил от подобно нещо. През онази нощ стотиците зрители се радваха на страхотно светлинно шоу, което вероятно не падаше по-долу от фойерверките в Портланд. Хората сто на сто бяха доволни и радостни, обаче на пристана на Развъдник на комари радост нямаше, категорично мога да го заявя. Майка обикновено е на кеф, когато е на градус, но не и през онази нощ. Мракът вече се беше сгъстил, небето беше обсипано със звезди, над езерото се носеше барутен дим. Беше ни останал един-единствен фойерверк — най-големият.

— Гръмни го — настоя майка. — Да видим дали ще го надминат. Нищо чудно и тоя път да ни надвият. Ама ако оня нахал пак надуе скапания тропет, главата ми ще се пръсне.

Последният, най-специалният, беше наречен „Демон на гнева“ и Хауард Гамаш се скъса да го хвали.

— Прекрасна бомбичка — каза ми. — И абсолютно незаконна. Отдръпнете се назад, след като запалите фитила, защото искрите ще изригнат като фонтан.

Фитилът беше дебел колкото китката ти. Запалих го и отскочих назад. В продължение на няколко секунди нищо не се случи, затова си помислих, че джаджата е дефектна.

— Е, това ми разгони фамилията — измънка майка. — Сега оня гад ще надуе тъпия си тропет.

Обаче преди „гадът“ да вдигне тръбата, „Демон на гнева“ се задейства. Отначало от него изригна фонтан от бели искри, а като се

извиси, порозовя. Заизстрелва ракети, които се взривяваха в безброй звездички. Искрящият фонтан на нашия пристан беше яркочервен и искриците летяха поне на четири метра височина. От него право нагоре излетяха още повече ракети, които избумтяха като ескадрила изстребителни, преминаващи звуковата бариера. Майка си запусти ушите, но се тресеше от смях. Фонтанът се сниши, после изригна за последно (като старец в публичен дом, така каза майка), — изстрелвайки в небето великолепни червени и жълти цветя.

За миг настъпи тишина, защото зрителите се бяха втрещили, после всички заръкопляскаха като побъркани. Неколцина туристи надуха клаксоните на кемперите си, но звуците почти бяха заглушени от трещенето. Онези от клана Масимо също аплодираха и аз се изненадах от спортменското им отношение, защото знаете какви са хората, които гледат да са първи във всичко. Този път тромпетистът даже не извади от кобура проклетия си инструмент.

— Успяхме! — изкрещя майка. — Олдън, дай целувчица!

Мляснах я по страната, после погледнах към отсрещния бряг; Пол Масимо стоеше на техния пристан, осветен от електрическите факли. Вдигна показалеца си, сякаш казваше: „Чакай малко!“. Стомахът ми се сви от лошо предчувствие.

Синът без тромпета — оня, дето според мен имаше капчица мозък в главата — монтира платформа за изстрелване; работеше бавно и със страхопочитание като църковен прислужник, изнасящ хляба и виното за Светото причастие. Толкова голяма ракета бях виждал само по телевизията, и то на военния космодрум на нос Канаверал. Пол се отпусна на коляно и поднесе запалката си към фитила. Щом захвърчаха искри, сграбчи момчетата и ги изтласка далеч от пристана.

Нямаше пауза, както при нашия „Демон на гнева“. Ракетата излетя като „Аполо 19“, оставяйки подир себе си огнена диря в синьо, което стана лилаво, а после червено. След секунда звездите изчезнаха, скрити от грамадна огнена птица, разперила криле от единия до другия бряг на езерото. Заблестя ярко, после експлодира. Да пукна, ако от огненото кълбо не излетяха малки птички и се стрелнаха в различни посоки.

Зрителите направо превъртяха. Младите Масимо прегръщаха баща си, тупаха го по гърба и се смееха.

— Да се прибираме, Олдън — промълви майка. Не бях я виждал толкова тъжна от смъртта на татко. — Победиха ни.

— Ще им го върнем догодина — подхвърлих и я потупах по рамото.

— Няма. Масимо винаги ще са една крачка пред нас. Щото са връзкари с дебели пачки. Ние сме обикновени хорица, извадили късмета да им паднат пари от небето, и това трябва да ни е достатъчно.

Докато се качвахме по стълбите на нашата малка скапана къщурка, от отсрещната голяма и хубава къща долетя победоносното тръбене на тромпета: *уаа-аа-аа!* Направо ме заболя сърцето, честно.

След един месец Хауард Гамаш ми обясни, че последният фойерверк на Пол Масимо е наречен „Петелът на съдбата“. Познат му бил от демонстрационните клипове в Ютюб, където обаче коментарите винаги били на китайски.

— Изненадвам се, че ония жабари са успели да го вкарат в страната — добави Хауард. Разговорът ни беше към края на миналото лято, когато най-последен събрах кураж да отида в двуетажния му вигвам на Индиан Айлънд и да му разкажа, че сме се представили достойно, но в крайна сметка сме загубили.

— На мен пък не ми е чудно — заявих. — Приятелчетата му от Китай вероятно са го добавили като бонус към пратка с опиум. Сещаш ли се? Подаръче за благодарност, задето прави бизнес с тях. Нямаш ли нещо още по-яко? Майка е в пълен потрес, господин Гамаш. Не ще да се състезаваме догодина, обаче ако се докопаме до нещо... нали се сещаш, върхът на всички върхове... готов съм да се изръся с хилядарка. Хич няма да ми е жал за парите, стига майка да се усмихне вечерта на Четвърти юли.

Хауард седна на задното стълбище (коленете му щръкнаха като канари край ушите му — толкова едър мъжага беше тоя ми ти индианец) и се замисли. Заразсъждава върху думите ми, прецени всички за и *против*, накрая рече:

— Чувал съм разни слухове.

— За какво?

— За нещо много специално, наречено „Близки срещи от четвърти вид“. — Спомена ми го един познат, с когото си кореспондирам във връзка с бизнеса с фойерверки. Индианското му име е Сияен път, обаче е по-известен като Джони Паркър. От племето

каюга е и живее близо до Олбани, щата Ню Йорк. Мога да ти дам неговия имейл, само че той няма да ти отговори, ако не му пиша, че аз съм ти дал адреса му.

— Ще му пишеш ли?

— Естествено, ама първо ще пуснеш нещичко на големия индианец, бледолики. Ще ти направя отстъпка — дай петдесетачка и смятай, че си уреден.

Подадох му банкнотата, която мигом изчезна в голямата му лапа, в сравнение с която дланта ми изглеждаше като на джудже. Той спази обещанието си и когато се върнах в къщичката край езерото и изпратих своя имейл, незабавно получих отговор от Джони (Сияен път) Паркър. Искал да поговорим на четири очи за онова, на което викаше К4. Правителството шпионирало кореспонденцията на коренните жители. Нямах основания да споря с него; убеден съм, че ония скапаняци четат *всички* имейли. Уговорихме се да се видим и на първи октомври миналата година заминах да се срещна с него.

Естествено, майка попита по каква работа ще ходя в най-задръстения район на щата Ню Йорк, пък аз хич не си направих труда да я лъжа, защото тя винаги ме хваща, още от времето, когато бях запъртък. Тя ме изслуша и само поклати глава:

— Иди, ако ще ти олекне. Обаче да знаеш, че макаронаджиите ще изнамерят още по-мощна бомбичка и пак ще слушаме тромпета на оня духач.

— Може би, но Сияен път ме увери, че след този фойерверк други няма да има.

Както виждате, това се оказа самата истина.

Пътуването мина идеално, а Джони „Сияен път“ Паркър се оказа свестен пич. „Вигвамът“ му беше на Грийн Айлънд, където всички къщи са големи колкото „Дванайсетте бора“ на Масимо, а жена му прави страхотни енчилади по мексикански. Изядох три с лют сос и по обратния път се продрисках, ама тъй като туй не е от значение за историята, а и гледам, че Ардел пак взе да се изнервя, ще пропусна подробностите. Ще кажа само, че се благодарих на Бог за влажните кърпички.

Джони ми обясни, че К4 означава „четвърта категория“ — фойерверки с висока степен на опасност, които се използват само от спецове.

— Трябва да се поръчат — добави. — Китайците произвеждат само три-четири парчета годишно, във Външна Монголия или някакво подобно забутано място, където снегът се задържа девет месеца в годината и — както разправят — децата израстват заедно с вълчетата. Тези експлозивни обикновено се доставят в Торонто. Мисля, че ще мога да поръчам един и да ти го докарам от Канада, само че ще ми платиш за времето и за бензина, а пък ако ме спипат, нищо чудно да ме обявят за терорист и да ме тикнат в пандиза във Форт Левънуърт.

— Олеле, не искам да те забърквам в такива неприятности — промърморих.

— Е, може би леко преувеличавам, но К4 е страховит фойерверк. Няма друг като него. Не мога да ти върна парите, ако оня тип от другия бряг на езерото извади още по-як експлозив, но ще ти дам процента си от сделката. До такава степен съм сигурен в стоката.

Синди „Сияен път“ Паркър се намеси:

— Джони обича предизвикателствата. Искате ли още една енчилада, господин Маккозланд?

Отказах (хубаво, че се въздържах, иначе стомахът ми сигурно щеше да гръмне някъде във Вермонт) и за известно време забравих разговора, но малко след Нова година — вече съм към края, Ардел, успокой се! — Джони ми се обади:

— Ако още искаш стоката, за която говорихме през есента, имаш я, обаче ще ти струва две хилядарки.

Изпъшках:

— Множко ми идва.

— Няма да споря с теб, но погледни нещата от този ъгъл — вие, бледоликите, купихте остров Манхатън за дващест и четири долара, и оттогава търсим сгоден случай да ви отмъстим. — Засмя се и добави: — А сега сериозно: ако не искаш стоката, няма проблеми. Може би твоето приятелче от отсрещния бряг на езерото ще се заинтересува.

— Не си и помисляй! — процедих.

Той отново се засмя, този път още по-силно:

— Да знаеш, това чудо кърти мивки. Продавал съм какви ли не фойерверки, но такава нещо не съм виждал.

— Какво е? — попитах.

— Трябва да го видиш с очите си. Няма да ти пратя снимка по интернет. Освен това на външен вид не е нещо особено... но когато

влезе в действие... Ако благоволиш да ме посетиш, ще ти пусна видео.

— Ще дойда. — Така и направих. След два-три дена цъфнах при него — трезвен, избръснат и прилежно сресан.

Чуйте ме сега вие двамата. Няма да се извинявам за това, което сторих — и не закачайте майка, защото аз купих проклетия фойерверк и аз го задействах, — но да знаете, че К4, което Джони ми показва на видео, и онова, което взривих снощи, не бяха едно и също нещо. Онова на видеото беше много по-малко. Още докато с Джони качвахме дървената каса в пикапа, ми се стори, че е бая голяма.

— Сигурно са сложили много опаковъчен материал — казах му.

— Да, сигурно за да не гръмне при превозването — отвърна.

Както виждате, и той не беше наясно. Жена му попита дали не искам да отворя касата, за да се убедя, че всичко е наред, обаче пущината беше здраво закована, пък и бързах да се прибера по светло, щото очите ми вече не са като едно време... Всъщност... тъй като дойдох тук, твърдо решен да направя пълни самопризнания, ще кажа, че истината е друга. Вечер започвам да пия и не ми се щеше да изпусна нито един ценен миг. Това е. Кофти е да живееш така и знам, че трябва да се върна на правия път. Сигурно ако ме вкарат зад решетките, ще се поправа, а?

На следващия ден с майка разковахме дървената каса и хвърлихме едно око на „стоката“. Бяхме в градската къща, защото беше януари и навън беше студено като вещерска цица. Да, наистина отвътре касетата беше уплътнена с хартии (най-вече с някакви китайски вестници), обаче изолацията не беше обемиста, колкото очаквах. К4 приличаше на кашон, опакован в кафява хартия, но не обикновена, а импрегнирана и напомняща брезент, фитилът стърчеше отдолу.

— Мислиш ли, че ще излети? — попита майка.

— Ами, ако не литне, кое е най-лошото, дете може да се случи?

— Ще олекнем с две хилядарки, но не това е най-лошото. Най-лошото ще е да се вдигне само на метър, после да се плъсне в езерото. И онзи млад макаронджия, дете мяза на Бен Афлек, да надуе тропета.

Прибрахме К4 в гаража, а в Деня в памет на загиналите във войните го закарахме в къщичката край езерото. Не купих други фойерверки, нито от Татенцето Андерсън, нито от Хауард Гамаш. Бяхме заложили на една карта. Или К4, или нищо.

Добре, добре, сега ще разкажа за снощи. Четвърти юли 2015. Такова нещо не се бе случвало на езерото Абенаки и дано никога не се повтори. Знаехме, че през това лято сушата е голяма, разбира се, но други неща ни бяха в главите. А и защо да му мислим? Все пак щяхме да изстреляме К4 над водата. Тъй де, нямаше опасност от пожар, нали така?

Всички от клана Масимо бяха се събрали за празника и се забавляваха — слушаха музика, играеха тенис, печеха кренвирши на цели пет барбекюта, плуваха край брега, скачаха от сала. Местните се бяха струпали край езерото, хора имаше даже на северния и на южния бряг, където са мочурищата. Бяха дошли да наблюдават поредния етап от надпреварата във въоръжаването по случай Четвърти юли. Жабарите срещу Янките.

Падна здрач и както винаги по това време Вечерницата изгря на небето, същевременно се включиха електрическите факли на отсрещния бряг и блеснаха като прожектори. Пол Масимо, съпроводен от двамата си големи синове, наперено се изтъпанчи на пристана и да пукна, ако не се бяха барнали като за бал в скъпарски кънтриклуб! Дъртият беше със смокинг, синовете — с бели официални сака с червено цвете на ревера. Онзи, дето мязаше на Бен Афликт^[5], беше провесил калъфа с тромпета на бедрото си, както стрелците носят оръжията си.

Огледах се и видях, че край езерото са се събрали много повече хора в сравнение с предходните години. Сигурно бяха най-малко хиляда души. Бяха дошли да гледат представление и тримата Масимо се бяха издокарали както подобава за шоу, докато ние с майка го раздавахме небрежно — тя беше по пенъоар, аз носех протъркани джинси и тениска с надпис „Цуни ме отзад, ще се видим в Милинокет“.

— Не виждам кашони отсреща, Олдън — промърмори майка. —
Защо ли?

Само поклатих глава, защото не знаех какво да отговоря. Нашият единствен фойерверк вече беше на пристана — изнесли го бяхме рано сутринта и го бяхме скрили под вехта завивка.

Вежлив както винаги, Масимо ни махна, подканяйки ни да започнем. Поклатих глава и го посочих с пръст, все едно казвах: „Не, тоя път вие сте първи, сеньори Мафиатори.“ Той сви рамене и завъртя

длан като бейзболен съдия, маркиращ хоумрън. След около четири секунди в тъмното небе полетяха комети с искрящи опашки и над езерото заизбухваха фойерверки — водопади от звезди, придружавани от гърмежи, след които на черния фон на нощта бликваха фонтани, разцъфваха цветя и бог знае какво още.

Майка ахна:

— Този мръсник! Наел е цял екип пиротехници!
Професионалисти!

Да, тъкмо това беше станало. Дъртият Масимо сигурно беше хвърлил десет-петнайсет бона за двайсетминутното небесно шоу, завършило с „Двоен Ескалибур“ и „Глутница вълци“. Хората около езерото крещяха колкото им глас държи, натискаха клаксоните на автомобилите си и възторжено поздравяваха жабарите. Онзи, дето приличаше на Бен Афликт, така надуваше тромпета, че като нищо щеше да получи мозъчен кръвоизлив, ама тръбенето не се чуваше заради пукотевицата в небето, което сияеше във всички цветове на дъгата.

Над плажа, от който пиротехниците изстрелваха фойерверките, се вдигаха димни стълбове, но пушекът не се носеше към езерото, а към „Дванайсетте бора“. Ще кажете, че е трябвало да го забележа, ама на! Майка също не се усети. Никой не се усети. Бяхме толкова слисани, че си бяхме глътнали граматиката. Масимо ни бяха натрили носовете и ни даваха знак: „Състезанието приключи. Не си и помисляйте да се пробвате догодина, гологъзи янки.“

Гърмежите стихнаха; тъкмо си рекох, че ония са свършили фойерверките, не щеш ли, в мрака се издигнаха две колони от искри и небето сякаш се изпълни от грамаден горящ кораб с две мачти, с платна и други такъми! Хауард Гамаш ми беше разказвал за този фойерверк, наречен „Великолепната джонка“. „Джонката е китайски плавателен съд“, тъй ми рече. Най-накрая тя изгасна и стотиците хора около езерото престанаха да крещят като луди; тогава Масимо даде сигнал на пиротехниците и на брега заискри американското знаме. Пламна в червено, бяло и синьо, от него заизскачаха огнени кълбета, същевременно по уредбата звучеше патриотичната песен „Красивата Америка“.

Накрая знамето догоря и от него остана само оранжева пепел. Масимо, който още стоеше в края на пристана, отново протегна ръка

към нас и се усмихна. Все едно казваше: „Изстреляйте мизерната си пиратка, господин Маккозланд, и да приключим. Не само за тази година, а завинаги.“

Погледнах майка. Тя се вторачи в мен. Изля във водата каквото беше останало в чашата ѝ (снощи пиехме коктейли с кафеено бренди, ром и лимонов сок) и нареди:

— Давай! Ще е като да направим дупка в морето, ама тъй и тъй се изръсихме за проклетото нещо, защо да не го гръмнем?

Спомням си, че беше много тихо. Жабите все още не се бяха разкрякали, а горките гмурци май си бяха вдигнали чукалата за тази вечер, може би и до края на лятото. Около езерото още имаше доста хора, любопитстващи какво сме приготвили, повечето обаче бяха потеглили обратно към града като фенове на отбор, който изостава сериозно в резултата и няма шанс за победа. Виждах фаровете на колите им по езерния път, който води до шосе 119 и до Прити Бич, а оттам — до TP-90 и Честърс Мил.

Рекох си, че щом ще го правя, ще се постарая да е зрелищно, пък ако стане засечка, нека зяпачите, които бяха останали, да се пръснат от смях. Щях да преживея даже блеенето на противния тромпет, знаейки, че няма да го чувам догодина, защото бях победен, защото това беше краят. Изражението на майка подсказваше, че и тя се чувства по същия начин. Дори циците ѝ бяха провесили носове, но може би защото не носеше суетен. Разправяше, че много я стягал, затуй го махнала.

С театрален жест отметнах завивката като илюзионист, който прави фокус, и показах на зрителите големия куб, за който бях дал два бона (вероятно Масимо беше платил двойно повече само за „Великолепната джонка“), обвит с плътна кафява хартия, със стърчащ отдолу къс дебел фитил.

Посочих го, после вдигнах пръст към небето. Тримата изтупани Масимо се засмяха, тромпетът протръби *уааа-ааа!*

Запалих фитила и от него заизскачаха искри. Сграбчих майка и я дръпнах назад, защото се опасявах, че проклетото нещо може да експлодира на стартовата площадка. Фитилът догоря... и не се случи нищо. Смотаният куб не помръдна. Младият Масимо вдигна тромпета, но преди да го надуе, изпод хартията блъвна огън и големият кубичен кашон се заиздига, отначало бавно, после по-бързо, когато все повече

реактивни двигатели (предполагам, че това чудо беше с реактивни двигатели) се запалваха.

Нагоре и все по-нагоре. Три метра, шест, дванайсет... кубът вече приличаше на квадрат на фона на звездното небе. Извиси се на петнайсет метра (зяпачите щяха да си изкривят вратовете, за да го наблюдават) и експлодира като във видеото, което ми показва Джони „Сияен път“ Паркър. С майка нададохме радостни възгласи. Зрителите също възбудено закрещяха. Жабарите Масимо обаче май само бяха озадачени и може би (трудно ми беше да преценя от това разстояние) малко надменни. Все едно си казваха: „Експлодиращ кашон, какво толкова?“

Само че това беше само началото. Когато зрението на хората се приспособи към тъмнината, те удивено ахнаха, защото хартията започна да се разгъва и да гори във всевъзможни и в невъзможни цветове. Нещото в небето се превръщаше в същинска летяща чиния. Продължи да се уголемява, сякаш Бог разпъваше свещения си чадър, отвори се докрай и във всички посоки полетяха огнени топки. Всяка експлодира, изстрелвайки още топки, и над чинията грейна нещо като дъга. Знам, че сте гледали видеото, защото мнозина зяпачи заснеха с мобилните си телефони клипове, които ще послужат като доказателство в съда, ама който не е бил там, за да види с очите си случващото се в небето, няма как да оцени красотата му.

Майка се вкопчи в рамото ми и прошепна:

— Прекрасно е! Обаче мислех, че диаметърът му е само три метра. Нали тъй рече твоят приятел, индианецът?

Да, така бе казал, но нещото, което бях пуснал на свобода, беше с диаметър поне седем метра и продължи да се разширява — в един момент изхвърли десетина малки парашута, чиято цел явно беше да го държат във въздуха, докато продължава да изстрелва още искрящи цветове и фонтани от огнени струи. Може би гледката не беше величествена като цялото шоу на онези Масимо, но определено беше по-забележителна от „Великолепната джонка“. А най-забележителното беше, че това беше финалът. Хората винаги помнят онова, което са видели последно, не мислите ли?

Майка забеляза, че жабарите смаяно се блещят в небето и че ченетата им са увиснали като врати на счупени панти (изглеждаха като

кръгли идиоти), и затанцува. Тромпетът се полюшваше в ръката на Бен Афликт, сякаш хубавецът беше забравил за него.

— Разбихме ги! — изкрещя майка и размаха юмруци. — Най-накрая успяхме, Олдън! Виж ги само! Размазахме ги, парите ни не отидоха на вятъра.

Протегна ръце към мен, за да танцуваме заедно, но в този момент забелязах нещо, което хич не ми хареса. Вятърът тласкаше летящата чиния на изток към „Дванайсетте бора“.

Пол Масимо също видя какво става и ме посочи с пръст, като че ли казваше: „Ти го изстреля, сега го свали, докато още е над водата.“

Само дето не можех, както вероятно се сещате. А междувремежно проклетото нещо продължаваше да бълва ракети и огнени фонтани, сякаш нямаше намерение да спре. После — нямах представа какво ще стане, защото видеото на Джони беше без звук — засвири музика. Непрекъснато повтаряне на пет тона: *ду-ди-до-дум-ди*. Мелодията на космическия кораб във филма „Близки срещи от третия вид“. Както си пееше, идиотската чиния се подпали. Нямам представа дали стана случайно, или беше специален ефект, запазен за края. Парашутите също се подпалиха и чинията започна да пада. Помислих си, че ще се сгромоляса в езерото, вероятно върху сала на Масимо, което щеше да е лошо, но не и трагично. Само че изведнъж вятърът се усили, сякаш на майката природа ѝ бе писнало от жабарите. Или пък ѝ беше писнало само от проклетия тромпет.

Е, знаете откъде е дошло името на имението, а пустите му дванайсет бора бяха бая изсъхнали. От двете страни на дългата предна веранда се издигаше по едно дърво и тъкмо върху тях се стовари К4. Боровете лумнаха веднага — приличаха на електрическите факли на пристана на Масимо, само дето бяха по-големи. Първо пламнаха игличките, после клоните, накрая стволовете. Жабарите се разбягаха, като мравки, чийто мравуняк е бил настъпен. Един горящ клон падна на покрива на верандата и не след дълго и тя се подпали. А песничката не спираше: *ду-ди-до-дум-ди*.

Космическият кораб се разполови. Едната половина падна на моравата (за щастие), но другата кацна на покрива на голямата къща, продължавайки да изстрелва ракети, едната от които счупи прозореца на горния етаж и подпали завесите.

Майка се извърна към мен:

— Ей, това не ми харесва.

— И на мен — отвърнах, — даже ми се струва доста кофти.

— Обади се на пожарната, Олдън. Кажим им да пратят две-три коли, иначе ще изгори гората чак до съседния окръг Касъл.

Понечих да се втурна към нашата къщурка, за да си взема телефона, но майка ме хвана за рамото. Усмиваше се, обаче в усмивката ѝ имаше нещо особено.

— Я погледни! — Посочи отсрещния бряг. Вече цялата къща беше в пламъци и беше станало светло като ден, така че видях какво ми показва. На пристана нямаше жива душа, жабарите си бяха плюли на петите, зарязвайки проклетата свирка.

— Кажим на пожарникарите, че идеята за фойерверките е била моя — добави майка. — Ще ме тикнат в затвора, ама хич не ми пука. Ако не друго, накарахме идиотския тромпет да млъкне.

Ей, Ардел, може ли малко вода? От толкова дърдорене ми пресъхна устата.

Полицай Беноа донесе чаша вода на Олдън, после с Клатърбък го загледаха, докато пиеше жадно — дългуч с памучен панталон и с потник, с оредяла прошарена коса и с лице, посърнало от недоспиване и от снощните силни коктейли.

— Добре че никой не пострада — промърмори той. — Радвам се. А и не изгорихме гората. Това също ме радва.

— Извади късмет, че вятърът утихна — подметна Анди.

— Извади късмет и че пожарните на три града бяха в готовност — добави Ардел. — Разбира се, те са длъжни да са нащрек на Четвърти юли, защото тогава винаги се намират тъпаци, които да пускат пияни фойерверки.

— Вината е само моя — заяви Олдън. — Държа да сте наясно. — Аз купих проклетото нещо и аз му запалих фитила. Майка няма нищо общо. — Замълча за момент, после добави: — Дано Масимо да го разберат и да я оставят на мира. Тоя тип има връзки с важни клечки, нали разбирате? И не му е чист косъмът.

— Семейството летува край езерото Абенаки повече от двайсет години, а и доколкото знам, бизнесът на Пол Масимо е законен — отбеляза Анди.

— Законен — дръжки — изсумтя Олдън. — Като на Ал Капоне.

Полицай Елис почука на стъклото на стаята за разпити, посочи Анди и му направи знак, че го търсят по телефона. Полицаят въздъхна и излезе.

Ардел Беноа се втрени в Олдън:

— Откакто работя в полицията, се нагледах на какви ли не простотии, но тази счупи тъпомера.

— Знам. — Олдън наведе глава. — Нямам оправдание. — После изведнъж се оживи. — Ама шоуто беше страхотно. Хората никога няма да го забравят.

Ардел изсумтя. Някъде в далечината зави сирена.

Анди се върна и седна на стола си. Мълчеше, забил поглед в стената.

— Нещо във връзка с майка ли? — попита Олдън.

— Тя се обади — промърмори Анди. — Искаше да разговаря с теб, а когато ѝ казах, че си зает, ме помоли да ти предам нещо. Обядвала в закувалнята „Лъки“ заедно с вашия съсед от отсрещния бряг на езерото. Държеше да ти съобщя, че той още бил със смокинг и че платил сметката.

— Заплашвал ли я е? — изкрещя Олдън. — Да не би този гад да...

— Седни и се успокой!

Олдън бавно се отпусна на стола, но беше свил юмруци. Големи юмруци, които могат да направят големи бели, ако някой предизвика гнева на притежателя им.

— Холи каза да ти предам още нещо: господин Масимо нямало да повдигне обвинения. Смятал, че двете семейства са започнали глупава надпревара и че вината е и на едните, и на другите. Искал да сложи точка на миналото.

Адамовата ябълка на Олдън заподскача и напомни на Ардел маймунката на пръчка, с която си играеше като малка.

Анди се приведе напред. Усмиваше се кисело като човек, на когото не му е до смях, но не може да се въздържи.

— Каза още, че Масимо съжалява за случилото се с *другите* ви фойерверки.

— Други фойерверки ли? Нали ви обясних, че тази година купих само...

— Млъкни, за да не пропусна да ти предам най-важното.

Олдън млъкна. Отвън зави втора сирена, след това и трета.

— За онези в кухнята. За тях говоря. Според майка ти сте сложили кашоните прекалено близо до печката. Това помниш ли го?

— Ами...

— Подканям те да си спомниш, Олдън, защото нямам търпение да спусна завесата, слагайки край на това лайнено шоу.

— Може би... сигурно да — измънка Олдън.

— Няма дори да те питам защо печката е горяла в топла юлска вечер, тъй като от трийсет години съм полицай и знам, че на пияниците им щукват какви ли не тъпотии. Така ли е?

— Ами... да... Пияниците са непредвидими. А и онези коктейли са смъртоносни.

— Тъкмо затова къщичката ви край езерото Абенаки в момента догаря.

— Исусе Христе!

— Не смятам, че Синът Божи ти е виновен, Олдън. Застрахован ли си?

— О, да! Застраховането е голяма благина. Разбрах го, когато татко умря.

— Масимо също е застрахован. Майка ти ме помоли да ти предам и това. Твърди, че докато с господин Масимо хапвали в закусвалнята, стигнали до извода, че са квит. Съгласен ли си?

— Е, неговата къща беше много по-голяма от нашата.

— Вероятно и застраховката му е много по-голяма. — Анди се изправи. — Сигурно пак ще се наложи да те разпитаме, но сега можеш да си вървиш.

Олдън благодари. И се изнесе на бърза ръка, опасявайки се да не размислят.

Анди и Ардел седяха в стаята за разпити и се взираха един в друг. Ардел попита:

— Къде беше госпожа Маккозланд, когато избухна пожарът?

— Преди Масимо да я заведе „Лъки“ да я черпи сандвичи с омар и картофки ли? Тук, в управлението. Искаше да провери дали момчето й ще бъде задържано до съдебното дело, или ще го пратят направо в затвор. Надяваше се Олдън да е задържан, та да го измъкне под гаранция. Елис каза, че на излизане от закусвалнята Масимо я

прегръщал през кръста. Явно бая са му дълги ръцете, като се има предвид каква ѝ е обиколката на талията.

— Според теб кой е запалил къщурката на Маккозланд?

— Едва ли някога ще разберем, но бих заложил на момчетата на Масимо. Преди изгрев-слънце. Просто са сложили своите неизползвани фойерверки до печката или направо върху нея, после са добавили подпалки, за да подсилят огъня. Като се замислиш, това си е чисто и просто залагане на бомба със закъснител.

— Мамка му! — възкликна Ардел.

— Човек може да си направи следния извод: лошо е, когато пияници пускат фойерверки, хубаво — когато и двете страни имат полза.

Ардел се позамисли, после сви устни и изсвири мелодията от филма „Близки срещи от третия вид“. Опита се да повтори, но не успя, защото я напуши смях.

— Не е зле — ухили се Анди. — А можеш ли да я изсвириш на тромпет?

Мислейки за полицейския началник Додж

---

[1] В епохата на добрите маниери закъснението за вечеря се е смятало за висша проява на невъзпитание. Оттам е произлязла и фразата *Call me anything, but don't call me late for dinner*, влязла в говоримия език в началото на XVIII век. Идеята е следната: всеки предпочитал да му лепнат дори грозен прякор, но не и да бъде отхвърлен от обществото заради закъсненията му за вечеря. — Б.пр. ↑

[2] Знаменит американски джазмузикант, тромпетист и композитор, един от основателите на стила бибоп. — Б.пр. ↑

[3] Лин Нолан Райън по прякор Райън Експрес (1947-) е обявен за най-добрия питчър за всички времена и държи рекорда за най-много страйкаута. — Б.пр. ↑

[4] Капитан Хорнблоуър, прочутият герой в романите на английския писател Сесил Скот Форестър (1899–1966), е офицер от Британския военноморски флот по времето на войните с Наполеон. Хорнблоуър (в буквален превод английската дума *hornblower* означава „човек, който тръби с рог, тръбач“) се радва на такава популярност, че

става главен герой и в поредица от филми, в радио и телевизионни програми. — Б.пр. ↑

[5] Непреводима игра на думи: вместо Афлек Олдън нарича младия италианец Афликт (Afflict), което в буквален превод от английски означава „страдалец“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.